

Sfantul, preacuviosul parintele nostru

Daniil Sihastrul

CUVINTE DE FOLOS

An I - Nr. 4
7 decembrie 2008

UN CUVÂNT PE SĂPTĂMÂNĂ

„Știm că Moise prin post s-a urcat în munte. Că n-ar fi îndrăznit să se apropie de vârful muntelui care fumega, nici n-ar fi cutezat să intre în nor dacă n-ar fi fost înarmat cu postul. Prin post a primit poruncile scrise pe plăci de degetul lui Dumnezeu. Sus, pe munte, postul a prilejuit darea legii; iar, jos, la poalele lui, lăcomia la mâncare a înnebunit pe oameni să se închine idolilor. ”

(Sfantul Vasile cel Mare)

Părintele Iustin Pârvu

Dacă nu respecti valorile neamului care sunt identitatea ta in lume, ce să respecti?
Daca nu respecti tradiția, care e legatura ta cu trecutul, e rădăcina ta puternică, cum să mai ai pretenția să rezisti in fața loviturilor prezentului și viitorului?
Daca nu respecti pe Dumnezeu, cum să te mai consideri un om cu destin?
Dacă nu ne vom așeza genunchii la pocăință, dragii mei, nu vom reuși nimic.
Dacă ne vom ruga însă cu râvnă, dacă ne vom osteni in rugăciune, Dumnezeu va face ca totul să fie posibil. Și toate aceste încercări: globalizare, ecumenism și cine știe care altele,
TOATE VOR FI SPULBERATE DE FORȚA RUGĂCIUNII.

Omul nu trăiește pentru sine, omul este binecuvântat să trăiască pentru celălalt. Trăind pentru celălalt, trăiește pentru sine.

„Mai bine este a nădăjdui în Domnul decât a nădăjdui in căpetenii.” (Ps. 117,9)
„Toate neamurile m-au înconjurat și în numele Domnului i-am înfrânt pe ei.”
(Ps.117,10)
„Nu voi muri, ci voi fi viu si voi povesti lucrurile Domnului.” (Ps. 117, 17)

DE LA CÂRMA MINȚII ATÂRNĂ...

De la început e bine să plecăm cu câteva lucruri știute și anume: că toți oamenii, fără deosebire, suntem în aceeași vreme și fiii oamenilor și fiii lui Dumnezeu. Adică, după trup suntem făpturi pământești, iar după duh, făpturi cerești, care însă petrecem vremelnice în corturi pământești. De la Dumnezeu ieșim, petrecem pe pământ o vreme și iarăși la Dumnezeu ne-ntoarcem. Fericit cine se-ntoarce și ajunge iar Acasă, rotunjind ocolul. Aceasta e cărarea.

Unii însă nu se mai întorc...

Sunt cei ce ascultă de o vrajă vrăjmașă, care îi scoate din cale și, cu poftă pieritoare, îi încâlcește în lume. Vraja aceea, a păcatului, cu vremea le slăbește mintea și în așa fel le-o întoarce, încât ajung să zică binelui rău și răului bine și din fiii lui Dumnezeu se fac vrăjmașii lui Dumnezeu. Vremea li se gata, lumina minții li se stinge... și așa îi prinde noaptea - moartea - rămași rătăciți de Dumnezeu și neîntorși Acasă.

Aci e toată drama omului căzut între tâlhari pe când se pogora din Ierusalim la Ierihon, adică a lui Adam cu toți urmașii, părăsind Raiul pentru lumea aceasta. Dar s-a pogorât din Ceruri Samarineanul milostiv. **El e Cel ce ne-a făcut datori să știm: ce suntem, cine ni-s Părinții, de unde venim, ce-i cu noi pe-aiace și, într-o lume cu viclene primejdii, cum să ne purtăm, cine ne cheamă Acasă și cine ne-ntinde momele?** - că de la cărma minții atârână încotro pornim și unde să ajungem.

Părintele Arsenie Boca
Fragment din „Cărarea Împărăției”

Sfinții de lângă noi

Sfântul Dosoftei – cel care a introdus limba română în Biserică

Mitropolitul Dosoftei s-a născut în anul 1624 la Suceava, în preajma sărbătorii Sfântului Dimitrie, primind din botez acest nume.

A studiat pentru început acasă, apoi la Iași, la Colegiul de la Trei Ierarhi, înființat în timpul domnitorului Vasile Lupu. De aici se îndreaptă spre Liov, unde va studia la Școala Frăției Ortodoxe "Adormirea Maicii Domnului". Aici a învățat limba greacă, latina, slavona bisericească și polona, devenind unul dintre poligloții vremii. Revenind în Moldova, s-a călugărit la Mănăstirea Probota (1648) unde a primit numele de Dosoftei.

Egumen al Mănăstirii Probota, este chemat în 1658 la înalta slujire a arhieriei, fiind numit Episcop de Huși, iar un an mai târziu a trecut în scaunul vlădicesc de la Roman. După o păstorie de 11 ani la Roman, în 1671 a ajuns în scaunul de Mitropolit al Moldovei.

Toata viața mitropolitului a fost o trudă neîncetată pusă în slujba poporului și a limbii românești. În vremea mitropolitului slujbele se țineau fie în grecește, fie în slavonește, limbi pe care poporul nu le mai înțelegea. Astfel, marea sa grijă era ca poporul să înțeleagă ceea ce se slujește în biserică: "să-nțaleagă tot spășenia lui Dumnedzău cu întreg înțeles".

Principala operă a mitropolitului Dosoftei și prima lui scriere tipărită este "Psaltirea în viersuri", care apare în anul 1673, la Uniev. În 1679 tipărește o Liturghie, tradusă de el din limba grecească, cu numeroase note scrise în limba greacă.

Sfântul Ierarh Dosoftei a fost mitropolit al Moldovei între anii 1671-1674 și 1675-1686. În toamna anului 1686 a fost dus în Polonia de oștile regelui Jan Sobieski, rămânând în exil până la sfârșitul vieții. În ce fel a contribuit Sfântul Dosoftei la intensificarea vieții spirituale și culturale din țara noastră ne-a spus părintele conf. dr. Ion Vicovan: "Rămâne important prin viața sa de sfințenie, pentru că acesta a fost motivul principal pentru care a fost în rândul sfinților, prin opera teologică, 'Psaltirea', 'Viața și petrecerea sfinților', 'Dumnezeiasca Liturghie', 'Molitfelnicul' și alte lucrări, dar rămâne foarte important prin contribuția sa la limba română literară, la făurirea limbii literare, iar pentru Ortodoxia ecumenică el a fost văzut ca un fel de arbitru al teologiei ortodoxe, ca un fel de părinte al Bisericii, el fiind solicitat să scrie și să traducă și să ia atitudine asupra teologiei ortodoxe, în viziunea Sf. Părinți.

A fost unul dintre ierarhii care au promovat introducerea limbii române în biserică. A fost unul dintre cei mai mari cărturari din istoria română, fiind primul poet național, primul versificator al Psaltirii în tot Răsăritul ortodox, primul traducător din literatura dramatică universală și din cea istorică în românește, primul traducător al cărților de slujbă în românește în Moldova, primul cărturar român care a copiat documente și inscripții, unul dintre primii cunoscători și traducători din literatura patristică și post patristică și care a contribuit la formarea limbii literare românești.

A fost înmormântat la Biserica "Nașterea Domnului" din Zolkiew, astăzi în Ucraina.

PARINTELE CLEOPA ILIE

Pentru că marți 2 decembrie s-au aniversat 10 ani de la urcarea la ceruri a părintelui Cleopa pomenim și noi câte ceva despre acest prea iubit sfânt părinte al nostru.

Constantin (Părintele Cleopa) s-a născut la 10 aprilie 1912, fiind al cincilea copil din cei zece ai familiei Alexandru Ilie. A urmat școala primară de șapte ani în satul natal. Avea o memorie cu totul deosebită, asemănându-se mamei sale. Timp de peste trei ani de zile a făcut ucenicie duhovnicească la Schimonahul Paisie Olaru, pustnic în Schitul Cozancea.

În anul 1929, la începutul lui decembrie, a intrat în obștea Schitului Sihăstria împreună cu fratele său mai mare, Vasile. După trei zile de ispitire, au fost primiți în obștea acestui schit, în ziua Sfântului Ierarh Spiridon, la 12 decembrie.

Până în anul 1935, Constantin a păscut oile Schitului Sihăstria, împreună cu alți frați. Apoi este luat în armată în orașul Botoșani. Se reîntoarce la schit în toamna anului 1936 și este tuns în monahism la 2 august 1937, primind numele de Cleopa. După aceasta face ascultare la oile schitului până în vara anului 1942, fiind ajutat de monahii Galaction Ilie și Antonie Olaru.

În iunie 1942 este adus în schit și numit locțiitor de egumen, întrucât starețul Ioanichie Moroi era bolnav.

În anul 1944, la 27 decembrie, monahul Cleopa este hirotonit ierodiacon, iar la 23 ianuarie 1945 este hirotonit ieromonah de Episcopul Galaction Cordun, pe atunci starețul Mănăstirii Neamț. După această dată este numit oficial egumen al Schitului Sihăstria.

În anul 1947, Schitul Sihăstria, numărând peste 60 de viețuitori, a fost ridicat la rang de mănăstire, iar Protosinghelul Cleopa Ilie este făcut arhimandrit, cu aprobarea Patriarhului Nicodim.

În anul 1948, fiind urmărit de organele politice de atunci, se retrage pentru șase luni în pădurile din jurul Mănăstirii Sihăstria.

În anul 1949, la 30 august, Arhimandritul Cleopa Ilie este numit starețul Mănăstirii Slatina - Suceava și se transferă acolo cu 30 de călugări din obștea Mănăstirii Sihăstria, în urma deciziei Patriarhului Justinian. În locul său este numit starețul Protosinghelul Ioil Gheorghiu.

La Mănăstirea Slatina întemeiază o obște care a ajuns la peste 80 de viețuitori. Între anii 1952-1954, fiind urmărit de securitate, se retrage în Munții Stânișoara, împreună cu ieromonahul Arsenie Papacioc. După mai bine de doi ani de viață pustnicească, este readus în mănăstire, la porunca Patriarhului Justinian.

În anul 1956, revine la metanie, iar în primăvara anului 1959, se retrage pentru a treia oară în Munții Neamț, unde se nevoiește mai bine de cinci ani de zile.

În toamna anului 1964 revine în Mănăstirea Sihăstria, ca duhovnic al întregii obști, și povățuiește fără întrerupere atât călugări, cât și mireni, timp de 34 de ani, până la 2 decembrie 1998, când își dă duhul în mâinile lui Hristos.

Cuvinte de învățătură ale Părintelui Cleopa

Biserica este mama noastră! Nu lăsați Biserica, căci aici ne unim cu Hristos. Aici se împacă Marta cu Maria. Țineți rânduiala slujbelor și a mesei după tipic, Biserica ne ține pe toți.

„Nici un lucru să nu faci, până nu te însemnezi cu Sfânta Cruce! Când pleci în pleci în călătorie, când începi lucrul, când te duci să înveți carte, când ești singur și când ești cu mai mulți pecetluiește-ți cu Sfânta Cruce fruntea ta, trupul tău, pieptul tău, inima ta, buzele tale, ochii tăi, urechile tale și toate ale tale să fie pecetluite cu semnul biruinței lui Hristos asupra iadului. Și nu te vei mai teme atunci de farmece sau de descântece sau de vrăji. Că alea se topesc de puterea Crucii, ca ceara de la fața focului și ca praful în fața vântului”.

„Din iad nu te poate scoate nimeni, decât mila lui Dumnezeu și faptele bune”.

Mănăstiri din România

Mănăstirea Sihăstria

Deși nu în proporția marilor ctitorii voievodale, care au avut un rol însemnat în trecutul Moldovei medievale, Mănăstirea Sihăstria, prin cele trei secole de existență, evocă totuși câteva momente istorice de seamă.

În marile mănăstiri Neamț, Secu și Agapia se găseau destui călugări dornici să continue tradiția Cuviosului Daniil Sihastrul și a altor pustnici renumiți. Codrii neștrăbătuți din partea locului ofereau cele mai bune condiții. Câteva însemnări pe vechi cărți de cult cât și unele urme de chilii atestă că la începutul secolului al XVII-lea trăiau în împrejurimi numeroși sihastri.

Astfel, înființarea unei „sihastrii” mai la îndemână devenea în chip firesc o necesitate. Faptul fiind cunoscut de episcopul Ghedeon de Huși, ca ucenic al venerabilului mitropolit Varlaam Motoc, acesta întemeiază în 1655 – fiind deja mitropolit al Moldovei (1653-1659) – prima biserică a schitului Sihăstria, pe care o înzestrea apoi cu chilii și cele de trebuință. Locul ales a fost „poiana lui Atanasie”, care oferea condiții prielnice unei vieți de sihăstrie, iar primii viețuitori, așa cum consemnează pomelnicul ctitoricesc, au fost șapte sihastri din Mănăstirea Neamț retrași mult mai înainte prin părțile locului.

Vremurile vitrege care au urmat și mai ales dese incursiuni ale tătarilor de la începutul sec. al XVIII-lea au făcut ca schitul Sihăstria să ajungă într-o stare aproape de ruină. Îndemnat de exemplul înaintașului său, ca și de frumusețea locului, Episcopul Ghedeon de Roman construiește în anul 1734 o nouă către turci, printre care și Sihăstria. Schitul nu a ars în întregime. Tezaurul Sihăstriei, după cum consemnează pomelnicul ctitoricesc, a fost ascuns în acele zile la Poiana Crucii „sub un fag”, într-un cazan de aramă. Cu timpul taina obiectelor de cult s-a pierdut.

Lucrările de refacere au început abia în anul 1824, cu sprijinul efectiv al mitropolitului Veniamin Costachi și au durat aproape doi ani. S-au refăcut atunci biserică de piatră, turnul clopotnița, un corp de chilie în partea de sud, turnul porții și zidul de incintă. Renumitul „calfa pietrar” Nicolae Cerneschi din Botoșani a condus lucrările, contribuind atât cu priceperea sa cât și cu însemnate sume de bani, devenind astfel al treilea ctitor principal al mănăstirii.

Vechile obiecte de cult fiind pierdute, se lucrează în același an noi obiecte bisericești, în atelierile Mănăstirii Neamț: vase liturgice, candelă și cădelnițe de argint, doua clopote etc. Astfel, Sihăstria își începe din nou firul existenței sale, întrerupt timp de patru ani. În anul 1837 se construiește din lemn, pentru serviciul religios din timpul iernii, un paraclis cu hramul Sfinții Părinți Ioachim și Ana și, în continuare, alte două corpuri de chilii, în partea de est și de nord. În 1842, „o cișmea cu două țevi precum se vede” aducea în incintă „apa răcoritoare și de viață dătătoare”.

În vara anului 1941 un incendiu necruțător a mistuit paraclisul de lemn și o parte a chiliilor Sihăstriei, din care cauză mulți călugări au plecat la alte mănăstiri. Părintele stareț Ioanichie fiind bătrân și bolnav, în 1942 este ales locțiitor de stareț Părintele Cleopa.

Prima grijă a noului stareț a fost refacerea incintei și a chiliilor arse. Cu ajutorul mănăstirii Neamț, până în 1944 s-au construit două corpuri de chilii cu peste 20 de încăperi. Învingând dificultățile aduse de război și secetă, obștea condusă de Părintele Cleopa se întărește duhovnicește, crește numeric și, cu mari eforturi, reușește să construiască în 1946 un nou paraclis.

Pe 16 octombrie 1988 a avut loc resfințirea solemnă a bisericii centrale, pictată de Protos. Bartolomeu Florea. Slujba de resfințire și Sfânta Liturghie arhierescă au fost săvârșite de Prea Fericitul Părinte Teoctist, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, împreună cu Prea Sfințitul Eftimie, Episcopul Romanului și Hușilor, înconjurați de un sobor de peste 15 preoți și diaconi în mijlocul a mii de credincioși.

Cunoașteți Arhiepiscopia Bucureștilor?

Biserica Curtea-Veche

A fost ridicată între anii 1545-1547 de către domnul Mircea Ciobanul și reprezintă cel mai vechi edificiu religios din București. A servit timp de două secole drept loc de încoronare a domnilor Țării Românești.

Decorul atât de simplu și de impunător al fațadelor este caracteristic primei jumătăți a secolului XVI. Acesta este reprezentat de zone orizontale de tencuială și fășii de cărămidă aparentă. Față de celelalte biserici ale secolului XVI și de cele anterioare, biserica Curtea-Veche se evidențiază prin întrebuițarea contrafortului, element de construcție comun arhitecturii moldovenești, care însă în acea perioadă apărea în Muntenia doar izolat.

Portalul care este separat de restul clădirii a fost așezat în locul vechii intrări de către Ștefan Cantacuzino în anul 1715. Biserica a servit până la sfârșitul secolului XVIII drept capelă a celei dintâi Curți domnești din București. Însă aceasta a căzut curând în ruină și a fost dată uitării. Singurul lucru din vechea Curte domnească, ce s-a păstrat viu în inima oamenilor, este biserica.

La biserica Curtea-Veche se poate ajunge astfel: din Strada Lipsani spre Dâmbovița se ajunge în Strada Carol. Pe această stradă, la stânga, aproape de Piața de Flori se găsește lăcașul ce poartă hramul Bunei Vestiri (25 martie) și al Sfântului Antonie (17 ianuarie).

ORTODOXIE ȘI SOCIETATE

CALAUZA SIGURA SPRE ADEVARATUL CRESTINISM

Aduceți-va aminte de mai-marii voștri, care v-au grațit voua cuvântul lui Dumnezeu; priviți cu luare aminte cum și-au încheiat viața și urmați-le credința... Nu va lăsați furati de învățăturile străine cele de multe feluri.

Evrei 13:7, 9

NU A EXISTAT NICIODATA un asemenea veac al falsilor învățatori precum acest jalnic secol al 20-lea, atât de bogat în jucării lumesti și atât de sărac în cele ale minții și sufletului. Orice părere imaginabilă își găsește susținerea și propriul ei „învățător”. Dar majoritatea acestor învățatori contemporani nu oferă nimic mai mult decât un amestec de idei pe care le-au primit din partea unor „înțelepți” ce se auto-intitulează astfel, ce socotesc a cunoaște mai mult decât toți cei din vechime. Prin urmare, filosofia are o mie de școli, și „crestinismul” o mie de secte.

Unde poate fi găsit adevărul în vremurile noastre atât de ratacite? Doar într-un singur loc poate fi găsit izvorul adevăratei învățături, provenind de la Dumnezeu Însuși, neimputinat de-a lungul veacurilor ci mereu proaspăt, unul și același în toți cei care îl propovăduiesc cu adevărat, purtând spre mântuirea cea veșnică pe cei ce îl urmează.

Acest loc este Biserica Ortodoxă a lui Hristos, izvorul este harul Prea-Sfântului Duh, și învățătorii cei adevărați ai predaniei dumnezeiești - ce își are obarsia în acest izvor - sunt Sfântii Părinți ai Bisericii Ortodoxe

-INTRERVIU PARINTELE ARSENIE -

- Sfântia Voastră, ce așteptați de la tinerii care merg la biserică și ce-i sfătuiți pe tineri?”

„... să pretuiască cu orice chip valorile adevărate ale existenței sale, să aibă un scop, să se întrebe ce-i cu el, cine m-a făcut și de ce m-a făcut, cine m-a făcut atât de prodigios, atât de sentimental, pentru că, spunea cineva mare pe care l-am întâlnit, suntem și sentimentali. Aceste sentimente nu le-a dat natura prin învârtirea unor litere și i-a dat numele de OM, cu atâtea calități. Ei să se întrebe: trebuie să fie neapărat un Mare Mester care ne-a făcut așa de grozavi. Știu să ne stăpânim pe sine.

Vedeți, acest Mester, și la animale le-a dat o retinere de sine, le-a dat soroace, nu le-a dat libertatea să facă ce vor, ci, le-a dat și lor soroace... Deci, aștept de la tineri să se destepțe în sensul de a cunoaște care le sunt scopurile ultimei lor vieți.

Lupta nu trebuie dată pentru idealuri marunte, ci, numai și numai pentru idealul cel mai înalt. Ca dacă lupta mea este să termin o facultate – să ies doctor, inginer... – asta e un ideal marginit, Ei, și pe urmă, ce faci ca medic care trebuie să vindeci? Trebuie să știi să pătrunzi în bolnav, să-l pui pe bolnav să participe și el la vindecarea lui prin credință, prin nădejde... Va să zică, cine este idealul, decât învățătura creștină. Așa că, trebuie să te angajezi, orice profesie ai avea, fie că ești mirean sau călugăr, să slujești la nivelul cel mai înalt. Dacă ești călugăr, e de la sine înțeles că altceva n-ai de făcut. **Slujirea la idealurile cele mai înalte – asta vreau de la tineri”.**

Sursa: <http://www.ortodoxism.ro/Predici.shtml>

Poezii pentru suflet

Laudă

Nichifor Crainic

Tu, cel ce te ascunzi în eterna-ți amiază
Și lumea o spânzuri în haos de-o rază,
Metanie ție, Părinte.
Izvod nevăzut al văzutelor linii,
Mă scalzi și pe mine în unda luminii
Un mugur de carne fierbinte.

Sunt duh învălit în năluca de humă,
Sunt om odrăslit dintr-un tată și-o mumă,
Dar sunt nerăspunsă-ntrebare.
Ce glas destoinic să-mi spună-ncotro e
Oceanul de somn ce icnind fără voie
M-a-mpins și pe mine-n mișcare

Nici maica nu știe ce tainică normă
Îmi dete din carnea-i vremelnică formă,
Neant înflorit în minune.
Căci toate izvoadele umbrelor noastre
Roiesc mai presus de arhangheli și astre
Din veșnica ta-nțelepciune.

În ceruri, Părinte, sunt abur în aburi
Și-asemeni cu apa ce-ngheață pe jgheaburi
Prind coajă de carne din spațiu.
Tu cugeți, se naște; voiești și durează;
Respiri și-nflorește; iubești și vibrează
De-adâncul luminii nesațiu.

De tine mi-e foame, de tine mi-e sete,
Fac dâră de umbră acestei planete
Cu spuma de soare pe creste;
Și-n saltul credinței gustând veșnicia,
Din pulberea lumii îmi strig bucuria
Că sunt întru Cel care este!

Puzderii de stele ascunse-n amiază,
Făpturile-n tine de-a pururi durează
Și-n spațiu vremelnic colindă.
A fi, bucurie eternă și sfântă!
O vrajă a toată lumina răsfrântă
De-a gloriei tale oglindă.

Părintele Filaret Gămălău, de la Moșuni, județul Mureș, care a fost patru ani coleg de celulă în Penitenciarul de la Aiud cu Nichifor Crainic în anii cincizeci. Mai mult decât atât, Filaret Gămălău, a fost «memoria externă» a lui Nichifor Crainic. Din 1947 până în 1962, Nichifor Crainic a fost închis, cea mai mare parte a detenției fiind petrecută la Aiud. În perioada în care au stat în celulă împreună, pentru că nu aveau cum să păstreze poemele pe care le scria în închisoare, Nichifor Crainic i le dicta părintelui Filaret Gămălău, care fusese inițial condamnat la moarte, ca apoi condamnarea să fie strămutată în 25 de ani de detenție.

În celulă, la Aiud, în 1950, erau tovarăși de suferință generalul Pantazi, amiralul Măcelaru, generalul Topor, colonelul Dumitrescu Anton, generalul Trestiorianu, Radu Mironovici, Nichifor Crainic și părintele Filaret Gămălău.

Povestea "memoratului" a început într-o noapte de decembrie: „Nichifor Crainic a avut un vis în noaptea de Crăciun și a făcut o poezie, mărturisea părintele Filaret Gămălău. M-a trezit și mi-a spus: Filaret, am avut un vis și în urma visului am făcut o poezie! Ce zici, ai putea s-o memorezi?” „Să încercăm!” – i-a răspuns preotul. Și poetul mi-a dictat poezia. Eu am repetat-o de trei – patru ori și apoi m-am culcat. A doua zi Nichifor Crainic mă întrebă: „Ei, Filaret, ți-am zis ceva aseară, mai ții minte ceva din ce ți-am zis eu?” Și părintele Filaret Gămălău i-a reprodus poezia. De atunci încolo, poetul i-a dictat câteva zeci de texte, dintre care, părintele Gămălău a mai ținut minte o bună parte.

În tot infernul închisorii, poezia lui Nichifor Crainic era „o proorocie”, cum ar spune părintele Arsenie Papacioc, marele duhovnic de la Mănăstirea Maria de la Techirghiol.

FILMUL SĂPTĂMÂNII HUSBANDS

Regie: John Cassavetes

Un film despre 3 soți care reîntâlnindu-se după ceva timp de despărțire la înmormântarea unui prieten comun ce a murit pe neașteptate.

Ei își reconsideră viața și-și fac de cap mai multe zile la rând. Dar își fac de cap într-un asemenea hal încât... Ori te molipsești ori te lași de prostii. Atât de ademenitoare și în același timp atât de respingătoare sunt situațiile prin care aceștia trec.

Așadar este foarte important și la acest film (la fel ca și la cel de săptămâna trecută) poziția de pe care îl privim. Dacă veți păstra o minimă detașare până la sfârșitul filmului sunt convins că veți avea numai foloase de pe urma acestei vizionări.

Printre actori mai cunoscut este Peter Falk – cel care juca în serialul Colombo. Mai puțin cunoscut după nume este John Cassavetes (regizorul) care joacă și el în acest film. Cel de-al treilea soț este interpretat de actorul Ben Gazzara – foarte bun actor și el. O să-l recunoașteți probabil după figură.

Vizionare atentă!

Și mai ales răbdare și atenție până la secvența de la final!

DIN VISTERIA CĂRȚILOR

"Talita Kumi. Înviiind pe drumul Damascului"

Monica Fermo

Viitoarea maică Ecaterina așterne pe hârtie povestea convertirii ei. Povestea unei actrițe talentate prinsă în mrejele lumii mondene și a practicilor filosofiilor orientale. Anturajul și dorința de a nu-și trăda masca atât de atent construită o împing spre cele mai devastatoare compromisuri.

Eliberarea vine de la Hristos, împreună-lucrător cu imensa ei voință de a se dezbrăca de omul cel vechi. Din relatările ei se desprinde figura puternică și plină de har a părintelui Argatu, duhovnicul care o ajută să-L cunoască pe Dumnezeu și să trăiască Ortodoxia. Emoția întâlnirii între cea care a ales să-și deschidă ușa inimii și Cel care a stat atâta amar de vreme și a bătut este foarte mare. Cu atât mai mare cu cât Păstorul și-a regăsit una dintre "oile pierdute ale casei lui Israel".

"Marele rod ale acestei minunate cărți este acela al încrederii, al speranței. Nădejdea în iertarea care ne așteaptă dacă renunțăm, prin pocăință, la viața în păcat întru dreapta credință. Ceea ce aflăm prin tâlharul răstignit lângă Hristos, prin convertirea apostolului Pavel, prin mii de alte exemple din istoria Bisericii. Oricât de stricați am fi devenit, Dumnezeu ne așteaptă, ne poate ierta doar să vrem să ieșim la Lumină. Timpul distracțiilor nu este nelimitat. Ne sunt îngăduite, dar nu ne sunt de folos - cum spune Apostolul."

- de pe blogul <http://www.alexradescu.ro/>

POVESTIOARĂ

Odată, pe înserate, un țăran se așeza pe pragul modestei sale case bucurându-se de răcoarea serii. În apropiere, șerpua un drumeag care ducea spre sat; un om care trecea îl văzu pe țăranul nostru și se gândi:

"Omu' ăsta e fără greș un mare leneș, stă de pomană și cât e ziua de mare lânzește pe pragul casei..."

La puțină vreme, apără un alt trecător. Acesta se gândi:

"Omu' ăsta e un donjuan. Șade aici ca să se poată uita la fetele care trec, ba poate le mai și necăjește..."

În fine, un străin care se îndrepta spre sat își zise:

"Omu' ăsta e de bună seamă un mare muncitor. A trudit toată ziua, iar acum se bucură de odihna bine meritată..."

La drept vorbind, nu putem ști prea multe despre țăranul așezat pe pragul casei.

Putem spune însă multe despre cei trei oameni care se îndreptau spre sat: primul era un leneș, al doilea un om rău, iar al treilea un mare muncitor.

Tot ceea ce spui vorbește despre tine; mai ales când vorbești despre alții.

O REȚETĂ PE SĂPTĂMÂNĂ "PRĂJITURĂ ZIUA ȘI NOAPTEA"

12 linguri ulei
14 linguri zahăr
14 linguri apă
18 linguri făină
2 lingurițe praf de copt
1 plic vanilie
2-3 linguri cacao
250 grame nuca măcinată

Se amestecă primele 3 ingrediente cu mixerul, se adaugă făina în care s-a amestecat praful de copt și vanilia. La sfârșit se adaugă nuca. În tava unsă și tapetată cu făină se toarne jumătate din compoziție. Deasupra se toarnă cealaltă jumătate în care s-a amestecat cacao. Se coace la cuptor.

Rezultatul este un chec de post delicios.

Poftă bună!

EVENTIMENTELE SĂPTĂMÂNII 08-14 decembrie 2008

7 - 12 decembrie – Institutul Național de Administrație organizează în colaborare cu Liga Asociațiilor de Proprietari HABITAT programul de perfecționare: „Managementul proiectelor de reabilitare termică”

8 decembrie 19.00, Concert "Oficial", Alexandru Andrieș, Teatrul Nottara

9 decembrie 18.00, Întâlniri și (re)întâlniri la ICR : "Pietrele vorbesc...", Institutul Cultural Roman (Aleea Alexandru nr. 38, București)

19.30, Spectacol: "Legenda unui Împărat și a Artei sale" la Teatrul Arcub

10 decembrie ora 20.00, Concert Emir Kusturică & The No Smoking Orchestra, la Sala Palatului

11 decembrie 2008: ora 19.30 "MADE în ROMÂNIA" la Sala Rapsodia

12 decembrie: Sfântul Spiridon al Trimitundeii; Sfântul Mucenic Sinet; Sfântul Ierarh Alexandru (Cruce neagră)

13 decembrie: Sfântul Ierarh Dosoftei, Mitropolitul Moldovei, Sf. Mari Muc. Eustratie, Auxentie, Evghenie, Mardarie și Orest, Sfânta Muceniță Lucia fecioara

19.00 "DON QUIJOTE" din nou la Teatrul Național București

19.30 Concert Extraordinar de Colinde susținut de Ștefan Hrușcă, la Sala Palatului

ANUNȚURI

În cadrul ACESDS există proiectul de organizare cursuri diverse, seri filocalice (întâlniri de discuții cu vizionări de filme și documentare, audiții conferințe, lectură, etc). De asemenea vor fi organizate pelerinaje, vizite sociale, excursii, ș.a.

Pentru propuneri și înscrieri vă rugăm să ne scrieți la adresa de e-mail: cuvintedefolos@gmail.com sau să ne contactați duminica, după Sfânta Liturghie, la pangarul Bisericii Sfântul Daniil Sihastrul din str. Covasna nr. 23-25, sect. 4, București